

γιάννης αντάμης

ε ρ ω

αποσπάσματα

Γιάννης Αντάμης

**ερω,
αποσπάσματα**

Μακέτα εξωφύλλου, σελιδοποίηση: Μάριος Αρσενίου

Dreamtigers 2012

www.yannisadamis.com

Θα τον κατασπάραζε. Πρώτα θα του έβγαζε τα γυαλιά, θα τον φιλούσε στα βλέφαρα, θα του τα φωτογράφιζε, θα του έβγαζε εκείνα τα δύο μεγάλα και ανήσυχά μάτια, θα τα φύλαγε στην τσέπη της και θα τα είχε έτσι για πάντα μαζί της μέχρι τον τάφο. Και (όταν πια θα πέθαινε) τα σκουλήκια θα έβρισκαν διπλή μερίδα μάτια.

**Quim Monzó, «Το Μέγεθος της Τραγωδίας», Πάπυρος 2011
(μετάφραση Ευρυβιάδης Σοφός)**

τα λόγια

Αυτά που λες.

Αυτά που θέλεις να μου πεις.

Αυτά που λες πως μου έχεις πει.

Αυτά που έλεγες, όταν δε μου μιλούσες.

Αυτά που είπες μια φορά.

Αυτά που λες και ξαναλές.

Αυτά που είχες να μου πεις.

Αυτά που μου είπες τελικά.

Αυτά που θα 'θελες να μην τα είχες πει.

Αυτά που θα μου πεις μετά.

Αυτά που είπες πως κάποια μέρα θα μου πεις.

Αυτά που δε θα πεις ποτέ.

Αυτά που κάποτε θα λες, όταν θα έχεις πάψει πια να μου μιλάς.

Αυτά που εγώ ακούω.

(ποίημα αγνώστου δημιουργού, μάλλον ελεύθερου σκηνίτη, γραμμένο πάνω σε χάρτινο περιτύλιγμα συσκευασίας αλμυρών μπισκότων, όπως μαζεύτηκε στο τέλος ετούτου του καλοκαιριού, από ομάδα εθελοντών καθαριστών ακτών σε κάποια παραλία του βορειοανατολικού Πηλίου)

οι πρώτες μας φορές (α')

Μια από τις πιο δύσκολες ερωτήσεις, που θα μπορούσα ποτέ να του είχα απευθύνει, είναι πότε ακριβώς ήταν η πρώτη τους φορά. Επίσης, στην ερώτηση πώς ήταν εκείνη η πρώτη τους φορά -όμορφη, αδέξια, αμήχανη, λυτρωτική;- με ασφάλεια απάντηση δε γίνεται να δώσει. Στην πρώτη περίπτωση, γιατί στην πραγματικότητα δεν υπήρξε μία πρώτη φορά, αλλά πολλές. Στην ουσία, λίγο πολύ, όλες τους οι φορές πρώτες φορές υπήρξαν. Όποτε, κάπως έτσι, προκύπτει και η δυσκολία στο δεύτερο ερώτημα: υπάρχουν τόσα «πώς» όσες και οι πάντα πρώτες τους φορές.

Έτσι, στην τύχη, τα κατάφερε να μου απαριθμήσει μερικές, και μάλιστα, νομίζω, παραλείποντας την όντως πρώτη χρονικά ή έστω ημερολογιακά, αν θέλετε, αφού άλλο του ημερολογίου η τόσο βολική εφεύρεση κι άλλο η σκοτεινή ψευδαίσθηση του χρόνου.

Μια –πολύ- πρώτη τους φορά ήτανε τότε που μόλις που είχε επιστρέψει από ένα σύντομο ταξίδι στη Θεσσαλονίκη. Θυμάται πως έβρεχε σε όλη σχεδόν τη διαδρομή. Όπως θυμάται και τη μουσική που άκουγε στο δρόμο, Suede, Madrugada και άλλα τέτοια διάφορα. Αυτή του τα είχε γράψει.

Έφτασε αργά το απόγευμα και πήγε αμέσως από το σπίτι της, γιατί στ' αλήθεια του είχε λείψει αρκετά πολύ κι εξάλλου ήθελε αυτή του η επιστροφή να συνδεθεί μαζί της. Άλλωστε, και στο εξής, σε όλα τα επόμενα ταξίδια του, κάθε φορά που επέστρεφε, σε εκείνη ήταν που επέστρεφε, και όχι φυσικά στην πόλη του, στο σπίτι ή έστω στην καθημερινότητά του.

Χτύπησε το κουδούνι της –ήταν ακόμα στις αρχές και δεν του είχε δώσει τα κλειδιά- και ανυπόμονος περίμενε πότε θα του ανοίξει. Άργησε τόσο, που άρχισε να σκέφτεται πως ίσως είχε βγει, πως έλειπε, μα πάνω που πήγε να βγάλει το τηλέφωνο, την άκουσε τότε να ξεκλειδώνει.

Ήταν τυλιγμένη στις πετσέτες της και το νερό έσταζε ακόμα από τα μαλλιά της, ενώ ρυάκια κυλούσανε στα μπούτια της και μούσκευαν το πάτωμα και τη διάθεσή του.

Την αγκάλιασε και οι σταγόνες της βροχής αγκάλιασαν και αυτές του αχνίζοντος κορμιού της τις σταγόνες.

Δεν είπανε πολλά. Μπορεί καθόλου να μη μίλησαν. Πήγανε κατευθείαν στην κρεβατοκάμαρα. Ξαπλώσανε. Εκείνη ήδη ήταν γυμνή. Αυτός ούτε που ξέρει πώς ξεφορτώθηκε τη μπλούζα και το παντελόνι του. Και τότε, μόλις τα σώματά τους αναγνωρίστηκαν ξανά, χωρίς την περιττή τη μεσολάβηση των ρούχων, ένωσε ξαφνικά κάτι σαν ρεύμα θανατηφόρας έντασης να τον διαπερνάει. «Τι είναι αυτό», αναρωτήθηκε, ενώ κρατώντας δυνατά τα κόκκαλα της εμβληματικής λεκάνης της, έχωνε λαίμαργα το πρόσωπό του στο μουνί της.

Δεν τα κατάφερε μια πρόχειρη απάντηση να βρει. Και έτσι, όσο και αν διψούσε για τα πληθωρικά υγρά της, έστρεψε ξανά την προσοχή του στην επιδερμίδα της. Άρχισε παντού να την αγγίζει, να την ψάχνει, να την διερευνά. Δεν πίστευε το πράγμα αυτό που του συνέβαινε. Ο εξωτερικός φλοιός του αντικείμενου του πόθου του τον είχε συνεπάρει. Ένωθε λες και δεν ήτανε αυτός που χαίδευε το δέρμα της, αλλά πως ήταν, με κάποιο τρόπο ανεξήγητο, το δέρμα της που χαίδευε τα δάχτυλά του.

Δεν ξέρει πόση ώρα κράτησαν αυτά τα προκαταρκτικά. Ίσως σε κάποιο σύμπαν άγνωστο, παράλληλο, τα χέρια του να την εξερευνούν ακόμα. Θυμάται βέβαια πολύ καλά το ερωτευμένο πήδημά τους που ακολούθησε. Έρωτας πλήρης, κυριολεκτικός. Και όχι «σεξ» και τέτοιες μονολεκτικές, σύντομες ιστορίες.

Από το απόγευμα εκείνο οι σκέψεις του είχανε πλέον στοιχειωθεί για τα καλά από την έμμονη ιδέα του πιο μεθυστικού περιτυλίγματος, που γνώρισε ποτέ η εξέλιξη του είδους. Έφευγε μακριά, ταξίδευε και η ανάμνηση αυτή ήταν η πρώτη πάντα που του γεννούσε μέσα του την αίσθηση της έλλειψης, πριν καν ακόμα δημιουργηθούν μες στο μυαλό η απόσταση και η απουσία.

Η καριολίτσα, αυτό το γνώριζε καλά. Και δεν παρέλειπε ποτέ να του το υπενθυμίζει. «Σου λείπει η επιδερμίδα μου;» του έστειλε ένα χιονισμένο βράδυ στο Άμστερνταμ σαδιστικά ένα μήνυμα. Και πριν προλάβει να δώσει την αυτονόητη απάντηση, του σκάει στην οθόνη του και μια ημίγυμνη, ημιτελή φωτογραφία. Όχι κάτι πολύ προκλητικό. Καμία σχέση με κώλους και βυζιά. Όχι, τίποτα τέτοιο. Ένα κομμάτι μόνο του λαιμού. Κι όμως, αρκούσε και με το παραπάνω να του θυμίσει πόσο πρώτη ήταν εκείνη η πρώτη τους φορά, το μουσκεμένο απόγευμα εκείνου του τόσο μακρινού, σαν να ήταν χθες θα έλεγε, Οκτώβρη.

(συνεχίζεται...)

ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

- Και πως, αλήθεια, γνωριστήκατε;
- Δε γνωριστήκαμε ακριβώς. Ακόμα γνωριζόμαστε.
- Μα, δε μπορεί. Σίγουρα κάποιος θα σας γνώρισε. Ποιος ήτανε, θυμάσαι;
- Ίσως εσύ. Μάλλον κανείς. Δεν έχει σημασία.
- Και τότε, πως έγινε κι οι δυο σας συστηθήκατε;
- Δε συστηθήκαμε ποτέ. Άλλωστε, το όνομά της εγώ ακόμα το αγνοώ. Κι εκείνης της αρέσει κάθε φορά αλλιώς να με φωνάζει.
- Μήπως θυμάσαι τότε, πότε την είδες για πρώτη σου φορά;
- Ελπίζω να είναι απόψε!
- Κι εκείνη;
- Εκείνη τι;
- Πότε για πρώτη της φορά εκείνη είδε εσένα;
- Πως θες να ξέρω; Να τη ρωτήσεις, αν τη βρεις, κι ύστερα έλα πες μου!
- Και τώρα, ετούτη τη στιγμή, ξέρεις τι κάνει και που βρίσκεται;
- Ξέρω πως βρίσκεται στο δρόμο μου. Ελπίζω να με περιμένει.
- Κι αν όχι;
- Αν όχι, θα βγω στην άκρη του δρόμου να σταθώ. Κάποτε θα περάσει.
- Μα, αν δεν είναι ο δρόμος σου και ο δικός της δρόμος;
- Αυτό δεν είναι πρόβλημα. Και άλλοι να είναι οι δρόμοι μας, η άκρη θα είναι η ίδια.
- Και δε φοβάσαι μήπως η άκρη βαρεθεί και σηκωθεί να φύγει;
- Ας φύγει, αν θέλει! Μα μέχρι τότε θα έχω γίνει εγώ και η άκρη και ο δρόμος.
- Κι αν βαρεθεί εκείνη κάποτε και πίσω επιστρέψει;
- Τότε εκεί πίσω θα βρεις κι εσύ τις απαντήσεις σου. Θα δεις πώς γνωριστήκαμε. Θα μάθεις την αλήθεια.

οι πρώτες μας φορές (β')

Την πρώτη εκείνη τη φορά που ζευγαρώσανε -όχι την πρώτη «πρώτη», φυσικά, μα μία από τις πρώτες- ήταν κι η πρώτη η φορά που κάποτε, χρόνια μετά, αυτός θα έφτανε να ευχότανε να ήταν και η τελευταία.

Ήταν στο τέλος του καλοκαιριού, μπορεί Σεπτέμβρης ήδη. Είχανε πάει για τσίπουρα και ήταν μεσημέρι.

Αυτός είχε να πάει μετά σε μια δουλειά. Αυτή κάτι είχε κανονίσει. Την ώρα όμως που αδειάζαν τα ποτήρια τους, κάτι θυμήθηκε αυτός κι είπε να αλλάξει σχέδια. Είπε κάτι να της το θυμίσει.

«Πάμε από το σπίτι σου μετά;» τη ρώτησε.

«Δεν έχω σπίτι πια. Το άφησα. Το ξέχασες; Θα φύγω.»

«Περίεργο πράγμα», τότε σκέφτηκε και τώρα πια μου λέει. «Μόλις το ένα θυμηθώ, ξεχνάω όλα τα άλλα.» Σε μένα, είπα να του πω, συμβαίνει το αντίθετο: τα όλα για να θυμηθώ, ξεχνάω πάντα το ένα. Και όχι ένα «ένα» γενικά, μα πάντα αυτό το ίδιο. Ξέχνα το, όμως, και συνέχισε! Δεν ξαναδιακόπτω.

«Ας, πάμε στο δικό μου τότε!», της πρότεινε επίμονα.

«Μα και εσύ δεν έχεις. Τώρα μόλις επέστρεψες. Ακόμα σπίτι ψάχνεις.»

«Πάμε τότε και βλέπουμε. Θα βρούμε κάποια λύση.»

Σηκώθηκαν, πληρώσανε κι έφυγαν μέσα από τα στενά, σαν να τους κυνηγούσαν.

Ήταν ακόμα καλοκαίρι. Ίσως και να είχε έρθει ο Σεπτέμβριος. Πριν κάτσουνε για τσίπουρα, είχανε πάει, στα γρήγορα, μια βόλτα ως τη θάλασσα. Κολύπησαν για λίγη ώρα στα ρηχά κι ύστερα είπαν σχεδόν ταυτόχρονα και οι δυο, πάμε λίγο πιο μέσα.

Μετά ξαπλώσανε στην αμμουδιά και με τον ήλιο να τους κοιτά κατάματα, έκαναν σχέδια κοινά χωρίς να πουν κουβέντα.

Άρχισαν να δαγκώνονται από το αμάξι ακόμα. Στο δρόμο βγάλανε τα ρούχα τους. Στο ασανσέρ απαλλαχθήκανε από ότι άλλο περιττό θα τους καθυστερούσε. Και όταν πια βρεθήκαν σε κάποιου ορόφου το διάδρομο, είχανε απομείνει μόνοι.

Ακούμπησε τη μύτη του στο στήθος της. Η θάλασσα, ο ήλιος, ο γλυκάνισος, είχαν για τα καλά ποτίσει το κορμί της. Αυτός μύριζε δρόμο και το ήξερε. Γνώριζε πως για το λόγο αυτόν, τον συμπαθούσαν τα αδέσποτα. Πως για τον ίδιο λόγο ακριβώς οι άστεγοι λιγάκι τον μισούσαν. Και καταλάβαινε καλά πως ήταν αυτή ακριβώς, αυτή του δρόμου η οσμή που αυτή αναζητούσε.

Δεν πρόλαβαν να ξεπλυθούν. Καλά-καλά δεν τα κατάφεραν να μπουν σε κάποιο διαμέρισμα. Εκεί, πηδήχθηκαν στα όρθια, με αυτήν σε κάποια πόρτα της πολυκατοικίας να στηρίζεται κι αυτός όλες τις πύλες του κόσμου να γκρεμίζει. Πηδήχθηκαν για ώρα, την ξένη πόρτα κάποιου άγνωστου σπιτιού βαρώντας ρυθμικά, κι ούτε που σκέφτηκε κανείς «ποιος είναι» να ρωτήσει.

Στο τέλος μόνοι τους αναρωτήθηκαν, «ποιος είναι τέτοια ώρα;»

«Εμείς!», οι ίδιοι τους απάντησαν.

«Ποιοι εσείς;», ξαναρωτήσανε.

«Εμείς μετά τα τσίπουρα. Εμείς στο τέλος του καλοκαιριού - σχεδόν μες στο Σεπτέμβριο. Εμείς του ήλιου. Του μεσημεριού. Εμείς και όλοι οι άλλοι.»

πότε με ερωτεύτηκες;

- Πότε με ερωτεύτηκες;
- Μα, τι ερώτηση είναι αυτή; Τι θα ήθελες να ακούσεις;
- Πότε ένιωσες για πρώτη σου φορά μαζί μου ερωτευμένη;
- Δεν ξέρω... Το καλοκαίρι ίσως.
- Δεν εννοώ αυτό. Θέλω να μάθω ποια ακριβώς στιγμή ήταν αυτή που με ερωτεύτηκες.
- Μα, δε θυμάμαι. Κι έπειτα, γιατί να είναι μόνο μια στιγμή;
- Συνήθως είναι μια στιγμή. Προσπάθησε να θυμηθείς!
- Γιατί; Εσύ θυμάσαι τη στιγμή σου;
- Και βέβαια!
- Πλάκα μου κάνεις, έτσι;
- Όχι, καθόλου. Ρώτα με, αν θέλεις, και σου λέω!
- Τι να ρωτήσω;
- Πότε σε ερωτεύτηκα.
- Πότε με ερωτεύτηκες;
- Χμ, να σου πω, θυμάσαι τότε που είχαμε πάει με τα παιδιά στη Βιέννη;
- Φυσικά!
- Θυμάσαι το πρώτο βράδυ που είχαμε βγει όλοι μαζί να περπατήσουμε;
- Θυμάμαι.
- Θυμάσαι τι όμορφα που ήταν;
- Μμ...
- Θυμάσαι που τα παιδιά βαρέθηκαν κάποια στιγμή να περπατούν κι άρχισαν να γκρινιάζουν; Και είπε η φιλενάδα σου, «Ε, και τι κάνουμε τώρα, ας πούμε, δηλαδή; Έτσι θα τριγουρίζουμε, σαν άδικες κατάρρες;»
- Θυμάσαι τότε εσύ τι της απάντησες;
- Τι;
- «Ε, μα αυτό είναι το θέμα, ρε συ, γαμώτο! Να τριγουρίζουμε...»
- Και;
- Τι και; Εκείνη τη στιγμή εγώ σε ερωτεύτηκα!

οι πρώτες μας φορές (γ')

Μια άλλη πρώτη τους φορά, που έτσι τυχαία του έρχεται στο νου, ήτανε τότε στη Θεσσαλονίκη. Εντάξει, αυτή ήταν κι η τελευταία τους, θα έλεγε εκείνη με το λογιστικό της το μυαλό ή ίσως θα επισήμανε κάποιος παρατηρητής σχολαστικός μα πάντα αδιάκριτος. Κι όμως, ακόμα και η τελευταία τους φορά, ως μια χαρά πρώτη φορά αυτός θα τη θυμάται.

Ήτανε η παραμονή των γενεθλίων της. Ήταν σε πένθος –είχε μόλις πεθάνει κάποιος στενός της συγγενής- κι έτσι δε σκόπευε κάπως να τα γιορτάσει. Είχε ανέβει για να βρει τις φίλες της, με τις οποίες την επόμενη θα αναχωρούσαν για τις διακοπές τους. Αυτός ανέβηκε για να της πει χρόνια πολλά και να τη δει λιγάκι.

Γενικά όλοι τότε ακόμα ανεβαίνανε ή έτσι τουλάχιστον ήθελαν να πιστεύουν. Η πτώση ξεκίνησε μετά.

Ίσως τελικά να πήγε στη Θεσσαλονίκη, όχι για να τη δει, μα πιο πολύ για να τον δει εκείνη. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Είναι εκεί που μάλλον αρχίζουν μες στο κεφάλι του αναγνώστη να πλακώνονται η αδιακρισία με τον σχολαστικισμό με ότι κάτι τέτοιο συνεπάγεται.

Αυτός έμενε στο Νίκο. Εκείνη από εδώ και από εκεί, όπως της άρεσε, σε αυτή τη φάση της ζωής της.

Κανόνισαν να συναντηθούν σε κάποιο μέρος κεντρικό. Είχε μαζί του ελάχιστα λεφτά. Μόλις που του έφταναν για μια-δυο μπύρες και για τα εισιτήρια. Ο Νίκος δεν ήτανε εκεί και έτσι ούτε καν να δανειστεί το βράδυ εκείνο δε μπορούσε.

Από το να μην πάει με άδεια χέρια και το να έχει για να πληρώσει τα ποτά, διάλεξε φυσικά το πρώτο. Έφαγε μία ώρα στην Εγνατία να ψάχνει λουλουδάδικο. Στο τέλος βρήκε ένα πλάι σχεδόν στο μέρος όπου είχανε ορίσει για το ραντεβού τους.

Δεν ξέρει τι απέγιναν εκείνα τα κόκκινα –νομίζει- τριαντάφυλλα. Είναι πολλά αυτά που αναρωτιέται τί απέγιναν ή τί θα απογίνουν.

Εκείνη δεν το είχε ακόμα αποφασίσει αν θα περνούσανε μαζί ολόκληρο το βράδυ. Ίσως να ήταν η εξέλιξη του ραντεβού που να την έκανε να έρθει τελικά στο σπίτι όπου έμενε αυτός.

Ίσως και κάτι άλλο.

Πήγαν στου φίλου του το σπίτι, ξάπλωσαν στο κρεβάτι του – αν και κανονικά αυτός κοιμότανε στον καναπέ. Θυμάται πόσο βιαστικά άλλαξε τα σεντόνια και πόσο αργά και βασανιστικά τα ξαναάλλαξε το επόμενο πρωί, πριν επιστρέψει στο σπίτι του ο Νίκος.

Λίγο νωρίτερα στο Ούρμπαν του είχε κάνει κάτι περίεργα παράπονα. Πως νιώθει, έλεγε, περίεργα με το σώμα της. Πως δεν της έδειχνε πόσο πολύ το αγαπούσε. Του είχαν φανεί τόσο πολύ εξωφρενικά. Αυτό το σώμα είχε πια μες στο μυαλό του πάρει διαστάσεις μεταφυσικές. Δεν ήταν απλώς ο ορισμός της θηλυκότητας, μα η ίδια η εμπράγματη αφήγηση κάθε απωθημένου και φαντασίωσής του.

Δεν ξέρει αν δεν το έδειχνε πραγματικά. Ίσως δεν ξέρει αν τελικά το έχει στο να δείχνει. Πάντως, εγώ νομίζω πως κι οι δύο, έστω λιγάκι, υπερέβαλαν. Από την άλλη όμως ποιος είμαι εγώ, που θα μιλήσω για υπερβολές;

Ξαπλώσανε λοιπόν στο ξένο το κρεβάτι –κάποια στιγμή πρέπει να του θυμίσω, λέει, να κάτσει και να μου απαριθμήσει όλα του κόσμου τα κρεβάτια που τους φιλοξένησαν- και άρχισαν αμέσως το παιχνίδι.

Του άρεσε τόσο πολύ να εξερευνά με τη γλώσσα του το σώμα της κι ακόμα πιο πολύ του άρεσε να βλέπει πόσο πολύ της άρεσε εκείνης. Μετά όμως ειδικά από εκείνα τα περίεργα παράπονα της, η γλώσσα του στ' αλήθεια λαχταρούσε να της αποδείξει πόσο άδικο είχε τελικά. Και δε μιλάμε τώρα μόνο για το μουνάκι της. Αυτό θα ήταν και το προφανές. Και δε μιλάμε μοναχά για τα βυζιά της. Αυτά ποτέ δε του έκαναν παράπονα. Μιλάμε για το όλον της κορμί. Το σύνολο της επιφάνειάς της. Δεν ξέρει πόση ώρα κράτησε αυτή η εξερεύνηση. Δύσκολο σε τέτοιες καταστάσεις να κρατήσεις επαφή, υπό το βάρος όλων των άλλων των αισθήσεων, με την υπερεκτιμημένη παραίσθηση του χρόνου. Θυμάται μόνο πως συνειδητοποίησε πόσο πολύ είχε η γλώσσα του μουδιάσει, την ώρα που διέτρεχε για ακόμα μια φορά τη ραχοκοκαλιά της. Την ώρα εκείνη ακριβώς που ακόμα και οι πιο ιδιαίτερες αποχρώσεις των βασικών του γεύσεων είχαν πια ομογενοποιηθεί για πάντα στο μυαλό του.

Σταμάτησε και είδε το σώμα της να πάλλεται. Όχι πως ήταν σε καλύτερη κατάσταση αυτός. Μετά από τόσα πολλά ορεκτικά, κι οι δυο τους με μανία πια αναζητούσανε του έρωτα τους το κυρίως πιάτο. Το μόνο που έμενε ήταν κάποιος να βρεθεί την ώρα την κατάλληλη και να το παραγγείλει.

Πηδήχτηκαν όμορφα, αργά, αρμονικά. Χωρίς βία και άλλα σάρκινα τεχνάσματα, που άλλοτε συνήθιζαν. Και όταν τελείωσε αυτός, ένιωσε πως τέλειωνε κι ο χρόνος του μαζί του.

Ξάπλωσε δίπλα της και την αγκάλιασε. «Σε αγαπώ», της είπε. Δεν ξέρει πως του ήρθε. Πρώτη φορά πρέπει να είπε κάτι τόσο αυτονόητο μετά από του έρωτα τη σκοτεινή διαδικασία. Του βγήκε έτσι αυθόρμητα. Λες κι ήτανε το σώμα του εκείνο που με κάποιο τρόπο το ξεστόμισε. Λες κι ήταν το δικό της σώμα στο οποίο η φράση αυτή απευθυνόταν.

«Τι είπες», τον ρώτησε, με ύφος σα να την αιφνιδίασε.

«Σε αγαπώ», της επανέλαβε.

«Τι είπες», ακόμα τον ρωτάει.

(συνεχίζεται...)

θέλω να θες

- Πες μου! Τι θες;
- Θέλω να πιω.
- Πιες τότε από μένα!
- Θέλω να πιω, σου είπα. Δε θέλω να πνιγώ.
- Ποιος είπε όλη να με πιεις; Πιες από μένα λίγο!
- Μα, εγώ διψάω για πολύ.
- Τότε, τι θες μαζί μου;
- Εσένα θέλω. Μα, αν σε πιω και τώρα ξεδιψάσω, αύριο πάλι θα διψώ και θα ζητάω κι άλλο.
- Μα, αν με πιεις κι άμα πνιγείς, το αύριο τι σε νοιάζει;
- Κι αν δεν υπάρχει αύριο; Δε θα είμαι εγώ που θα διψώ, η δίψα θα διψάει.
- Έλα να πιεις και ας πνιγείς!
- Θα έρθω, μα πρώτα πες μου!
- Τι θες να μάθεις; Ρώτα με!
- Εσύ, τι θες; Δε μου έχεις πει.
- Θέλω να ξεδιψάσεις.
- Να ξεδιψάσω ή να πνιγώ;
- Δε θέλεις να διαλέξω.
- Πες μου, τι θες; Αλήθεια!
- Θέλω να θέλω ό,τι θες.
- Αυτό; Τίποτα άλλο;
- Θέλω να θέλεις να με θες.
- Αφού, αυτό το έχεις.
- Ναι, μα απόψε θέλω περισσότερο.
- Και αύριο, δε θα θέλεις;
- Δε θέλω να με νοιάζει το αύριο. Εσύ διψάς απόψε.

Ο κανέννας

Στη αρχή κοιμάσαι. Κοιμάσαι ακόμα και ονειρεύεσαι. Βρίσκεσαι ανάμεσα στα πόδια της κι έχεις κολλήσει το πρόσωπό σου στο μουνί της.

Την ονειρεύεσαι.

Το όνειρό σου είναι ένα υγρό και σκοτεινό υπόγειο.

Στριμώχνεις την κλειτορίδα της ανάμεσα στα χείλη σου και τότε αυτή σφίγγει αντανakλαστικά τα μπούτια της γύρω από το λαιμό σου. Όλο και λιγοστεύει το οξυγόνο σου, μα η γλώσσα σου παλεύει ακόμα με μανία. Βαράς με τη γλώσσα σου πεισματικά το φράγμα της, μέχρι που αυτό σιγά-σιγά αρχίζει να ραγίζει. Στάζει από παντού.

Μέσα στον ύπνο σου τη γλώσσα σου δαγκώνεις, μα ο πόνος από μόνος του δε φτάνει για να σε ξυπνήσει. Έρχεσαι κι άλλο πιο κοντά –πάντα υπάρχει πιο κοντά για κάποιον που συνήθισε να ζει μετρώντας αποστάσεις- και τότε δίνεις τη χαριστική βολή.

Αύτη πιέζει το κεφάλι σου, λες και γουστάρει ολόκληρο να σε βυθίσει μέσα της για πάντα. Η στάθμη των υγρών της ανεβαίνει διαρκώς. Ελευθερώνεσαι από το ερωτικό κεφαλοκλείδωμα και πέφτεις μες στον ορμητικό της χείμαρρο. Πασχίζεις να κρατηθείς στην επιφάνεια, μα κατά βάθος θέλεις να φτάσεις στο βυθό της. Ψάχνεις από κάπου να πιαστείς, μα τίποτα πια στερεό δε φαίνεται μες στον ορίζοντά σας να υπάρχει.

Ο ποταμός της δε λέει να στερεύσει. Ολόκληρη η ύπαρξή της έχει πια ρευστοποιηθεί και πλημμυρίζει ήδη τη δική σου. Σου είναι πια αδύνατο να αντισταθείς. Βουλιάζεις. Πνίγεσαι. Αφήνεσαι στο έλεος της περιδίνησης κι όπου αυτή σε βγάλει.

Λίγο –ή λίγο περισσότερο- μετά ξυπνάς πάνω στου κρεβατιού την όχθη, καταμεσή στο όνειρο, ξέπνοος, μισοαναίσθητος, μα πάντα καυλωμένος.

Κοιμάσαι ακόμα. Βρίσκεσαι μέσα στο όνειρό, μα οι αισθήσεις σου σε έχουν εγκαταλείψει. Μια δίψα, μόνο, απροσδιόριστη ειρωνικά σου υπενθυμίζει πως είσαι ζωντανός.

Τόσο νερό τριγύρω σου κι εσύ διψάς ακόμα.

Και τότε ξαναεμφανίζεται αυτή. Είναι και πάλι συμπαγής και ενσώματη. Σε πλησιάζει και σκύβει από πάνω σου. Δε σε έχει ακόμα βαρεθεί - να φύγεις ακόμα δε θέλει να σε αφήσει. Τη βλέπεις να γονατίζει κάτω εκεί, στους πρόποδες του κρεβατιού. Τον πούτσο σου τυλίγει στην παλάμη

της κι αρχίζει να σε γλύφει, τα μάτια της τα μάτια σου κοιτώντας τα όπως πάντα.

Τα μάτια σου ακόμα είναι κλειστά. Κοιμάσαι ακόμα και ονειρεύεσαι.

Το όνειρό σου είναι υγρό και κολυμπάς μέσα του.

Το όνειρο σου είναι βρώμικο και τα σεντόνια σου λερώνεις.

Χορεύεις μες στον ύπνο σου – μόνο εκεί, στον ύπνο σου αληθινά χορεύεις. Καμιά φορά μαζί της να χορέψεις προσπαθείς, μα τρέμεις μήπως τα βήματά σου σε ξυπνήσουν. Τα βήματά σου υπακούουν στον αυτοσχεδιασμό της εισπνοής. Η εκπνοή σου αλλάζει συνεχώς ένταση, μέτρο και ρυθμό.

Αυτή, με το μισό από σένα μες στο στόμα της, παρατηρεί τις αντιδράσεις σου και το διασκεδάζει. Δαγκώνει λίγο ελαφρά και τότε ο πόνος σου δίνει μια μικρή σπρωξιά και αμέσως έξω από τον ύπνο σε πετάει.

Ξυπνάς. Την βλέπεις, έξω από το όνειρο ετούτη τη φορά, μα όχι πολύ μακριά του. Γελάει μαζί σου. Πάνω στα δόντια της η έκπληξή σου καθρεφτίζεται.

Πως μπήκες εδώ μέσα;

Ποιος σου άνοιξε;

Τι θέλεις από μένα;

Αυτή, αντί για απάντηση, σου λέει μια καλημέρα βιαστικά και συνεχίζει τη δουλειά της. Κι ενώ ανάμεσα στα δάχτυλά της όλο και πιο πολύ σπαράσσεσαι, αρχίζεις να θυμάσαι.

Η μνήμη σου, αυτεξούσια σχεδόν, ανακαλεί τη χθεσινή βραδιά. Θυμάται αυτήν να σου ζητάει πρώτα πάνω στην πόρτα να αφήσεις το κλειδί και ύστερα ολόγυμνος να πέσεις στο κρεβάτι. Έτσι ώστε να μην χρειαστεί να σηκωθείς εσύ την πόρτα για να ανοίξεις - έτσι ώστε στον κόπο να μη μπει κι αυτή μετά τα ρούχα να σου βγάλει. Και έτσι, σαν τον κλέφτη, αθόρυβα θα τρύπωνε χαράματα στο σπίτι σου και μυστικά θα ερχότανε κοντά σου. Και ανενόχλητη θα ξεκινούσε το παιχνίδι μόνη της κι εσύ θα έμπαινες σε αυτό μετά και μόνο αφού ξυπνούσες. Και έτσι δε θα καταλάβαινες το πέρασμα από τον ύπνο ως την πραγματικότητα και το ταξίδι από το ένα όνειρο απέναντι στο άλλο.

Οι αναμνήσεις συνήθως τις δυνάμεις σου απομυζούν, μα τώρα που θυμήθηκες νιώθεις πολύ καλύτερα. Και στο παιχνίδι αυτό βιάζεσαι να μπεις κι εσύ με τη σειρά σου.

Φτάνει, μωρό μου! Έλα τώρα δίπλα μου και ξάπλωσε.

«Μα, δεν τελείωσα.»

Κουνάει το κεφάλι παιχνιδιάρικα και τα μαλλιά της τα αρχίδια σου χαϊδεύουν.

Φτάνει, σου λέω! Έλα εδώ! Θέλω να σου μιλήσω.

Σηκώνεται. Για μια στιγμή μοιάζει σα να διστάζει. Μα αμέσως σου χαμογελά γλυκά, βουτώντας μες στην αγκαλιά σου.

Κάνει να σε φιλήσει στο λαιμό, μα τότε εσύ την σταματάς απότομα. Και αφού ολόκληρο το σύμπαν ξεγελάς, γυρίζεις ξαφνικά ανάποδα και τον δικό σας τον πλανήτη.

«Τι πας να κάνεις; Με πονάς!»

Διαμαρτύρεται και προσπαθώντας να ανασηκώσει τη λεκάνη της σε φέρνει μοιραία όλο και πιο κοντά της. Τα χέρια σου την ακινητοποιούν. Το βάρος σου την παγιδεύει.

«Τι θέλεις; Άφησέ με!»

Φωνάζει, ενώ εσύ περνάς τα χέρια της κάτω από τα γόνατά σου.

«Όχι, δε θέλω έτσι!»

Λες και την ρώτησες. Σειρά σου τώρα εσύ μαζί της να γελάσεις. Παλεύει να ελευθερωθεί. Να την αφήσεις σε παρακαλά, ενώ ταυτόχρονα σε βρίζει. Μα εσύ αρπάζεις το κεφάλι της και της δίνεις ένα λόγο σοβαρό για να σωπάσει επιτέλους.

Τον ακουμπάς ανάμεσα στα χείλια της και αυτή αρχίζει ξανά να σε ρουφάει. Κάνεις να πιάς ακόμα πιο βαθιά και αυτή τα μάτια της γουρλώνει.

Τα μάτια της τώρα σου μιλούν. Θέλουν να συμπληρώσουν την απουσία της φωνής της. Πάντοτε έχουν μια ιστορία αυτά τα μάτια να σου πουν, μα από όλες η ιστορία αυτή είναι που σου αρέσει περισσότερο. Μόνο που κάτι λείπει. Κρατάς το κεφάλι της και με τα δυο σου χέρια σταθερό και ξεκινάς να της γαμάς το στόμα. Σπρώχνεις όσο πιο μπορείς βαθύτερα, ώσπου αυτή δακρύζει. Παλεύει να αποφύγει τον πνιγμό και πάλι σε δαγκώνει, λίγο πιο δυνατά ετούτη τη φορά και τότε εσύ εξαγριώνεσαι.

Βγαίνεις από το στόμα της. Κάτι πηγαίνει να σου πει, άλλα δεν προλαβαίνει. Μονάχα λίγες άναρθρες κραυγές γεμίζουν το δωμάτιο, καθώς την χαστουκίζεις, με το πουλί σου στην αρχή, ύστερα με τα χέρια. Λίγο πριν κλάψει σταματάς, ανασηκώνεσαι και σκύβεις πιο κοντά της. Την έχεις φυλακίσει ανάμεσα στα πόδια σου, στάζεις στο πρόσωπό της και τότε αυτή αρχίζει πλέον αναπόφευκτα και πάλι να σε γλύφει. Αισθάνεσαι τη γλώσσα της να πάλλεται. Ζεις τη λαχανιασμένη ανάσα της και λες, δεν πάει άλλο.

Σηκώνεσαι απότομα. Τραβάς το μαξιλάρι και το στριμώχνεις γρήγορα ανάμεσα στο κρεβάτι και τον κώλο της. Αυτή, δαγκώνοντας τα χείλη της, σηκώνει τη λεκάνη.

Λες και σου ζήτησα βοήθεια.

Τι θέλεις πουτανάκι;

Στρέφει στο πλάι το κεφάλι της.

Τα μάτια και τα χείλη της σφραγίζει.

Δε θέλει να σου δώσει απάντηση.

Σκύβεις και πάλι από πάνω της κι αρχίζεις πρώτα να της γλύφεις το λαιμό και ύστερα το αυτί της να δαγκώνεις. Πεινάς και θέλεις να την καταβροχθίσεις ζωντανή.

Λέγε μου τώρα, τι είναι αυτό που θες;

Το χέρι σου ανιχνεύει προσεκτικά τις τρύπες της τσαλαβουτώντας μέσα στα πρώιμα υγρά της. Παλεύει αυτή να αντισταθεί, μα ελπίδα δεν υπάρχει.

Πες μου τι θες, αλλιώς δεν πάω πουθενά.

Πες μου τι θες, αλλιώς θα φύγω τώρα!

«Κάνε μου έρωτα!», μόλις που ψιθυρίζει.

Πιο δυνατά! Δεν άκουσα.

Τα δάχτυλά σου στα έγκατά της κατεβαίνουνε και εξερευνούνε τις σπηλιές της. Την ίδια ώρα η γλώσσα σου τα καταφέρνει και διαπερνά του αυτιού της τον λαβύρινθο και πιάνει από τα κέρατα των σκέψεών της το μινώταυρο.

«Να με πηδήξεις, καριόλη, θέλω! Να με πηδήξεις, όσο πιο δυνατά μπορείς!», ξεσπάει και ουρλιάζει.

Τρέμει το σώμα της.

Τρέμει και η φωνή.

Το σπίτι σου κουνιέται.

Χορεύει το κρεβάτι σου.

Συθέμελα ταραίζεται ολόκληρος ο κόσμος.

Όπως επιθυμείτε.

Μπαίνεις μες στο μουνί της σιγά-σιγά, προσεκτικά. Η καύλα της είναι πορσελάνινη κι εσύ ακόμα δε θέλεις να τη σπάσεις. Ο αργός ρυθμός μοιάζει να την ευχαριστεί, μα εσένα δε σου φτάνει. Οι ανάσες σας μπερδεύονται. Τα χείλη σου αγγίζουν τα δικά της. Τη νιώθεις. Διψάει για ένα σου φιλί, μα εσύ δεν της το δίνεις. Πιάνεις τα χέρια της ξανά.

Μαγκώνεις τους καρπούς της.

Αυτό θέλεις μωρό μου;

Αυτό από εμένα αναζητάς;

Για αυτό ήρθες στη ζωή μου;

Η απάντησή της έρχεται συλλαβιστή, λες και είναι η ίδια της η εκπνοή που την υπαγορεύει.

«Και - για – αυ– τό.»

Και για τι άλλο, πες μου!

Σιγά- σιγά επιταχύνεις το ρυθμό και μετατρέπεις το πήδημά σας σε ανάκριση. Μα το παιχνίδι το ξέρει και αυτή. Το έχει ξαναπαίξει. Τα πόδια της τυλίγει γύρω από τη μέση σου. Τα δόντια της σου δείχνει.

«Το άλλο ψάξε να το βρεις μονάχος σου! Εγώ δε βοηθάω άλλο.»

Αυτό ήταν. Ίσως να μην περίμενες αυτό, αλλά και αυτό σου κάνει. Τις απελευθερώνεις τους καρπούς, βάζεις το ένα σου χέρι πίσω από το σβέρκο της και με το άλλο το στόμα της φιμώνεις. Και αρχίζεις να την πηδάς με όλη σου τη δύναμη.

Με όλη τη δύναμη που είχες για αυτό το πήδημα φυλάξει.

Μέσα στο αφρισμένο της μούνι μπαίνεις και βγαίνεις με ρυθμό δαιμονικό. Και κάθε που εισβάλεις μέσα της είναι και σαν να προσπαθείς, όχι μονάχα να φτάσεις όλο και βαθύτερα, αλλά και σα να θέλεις να χωρέσεις μες στο σώμα της όλο και μεγαλύτερο κομμάτι του εαυτού σου.

Και όσο της τον καρφώνεις πιο βαθιά, και όσο παλεύεις πιο πολύ στα δυο να την ανοίξεις, ακούς να ξεχειλίζει το πνιχτό της βογκητό μέσα από τα δάκτυλά σου και κάτω από την παλάμη σου να θέλει να αποδράσει. Νιώθεις έτοιμος πια να εκραγείς και τότε αποφασίζεις ένα νέο ελιγμό στου κρεβατιού τη μάχη.

Βγαίνεις από μέσα της απότομα. Τραβάς το χέρι από το στόμα της. Τόση ώρα ήθελε κάτι να σου πει, μα τώρα πια μονάχα με αναστεναγμούς μπορεί να σου μιλήσει.

Έτσι πολύ καλύτερα.

Ανάμεσά σας, άλλωστε, λέξεις πια δε χωράνε. '

Σκύβεις πάνω από το στήθος της και αχόρταγα γλύφεις της θηλής της.

Αυτές σκληραίνουν.

Γίνονται αιχμηρές.

Μπήγονται μες στα μάτια σου.

Τρυπάνε το μυαλό σου.

Αγριεύεις. Γίνεσαι κακός. Ήρθε η σειρά σου τα δόντια σου να δείξεις.

Και τώρα πια ούτε καν που νοιάζεσαι ξανά το στόμα να της κλείσεις.

Αφήνεις να ξεφύγουν οι φωνές. Τις σπρώχνεις να ταξιδεύσουν μακριά.

Δεν τις χωράει το δωμάτιο. Η πόλη δεν τους φτάνει. Το γύρο του

πλανήτη κάνουνε και επιστρέφουν πίσω. Κι εσύ επιμένεις να της δαγκώνεις τα βυζιά. Να την κατασπαράξεις.

Και ύστερα πάλι σταματάς. Την πιάνεις από το λαιμό. Αρπάζεις τα μαλλιά της. Της δίνεις ένα αλμυρό φιλί και την καθησυχάζεις. Κάνεις να φύγεις, μα έχει πια το στόμα της κολλήσει στο δικό σου. Την σφίγγεις λίγο περισσότερο και αυτή τα χείλη σου δαγκώνει. Νιώθεις τα χείλη σου να σχίζονται. Το αίμα σου ποτίζει τα σεντόνια.

Πες μου τώρα τι θέλεις, τα μάτια της ρωτούν.

Γύρνα από την άλλη!

Σαν φίδι ανάμεσα στα πόδια σου ελίσσεται. Γυρίζει αμέσως μπρούμυτα. Σε αφήνει να την καβαλήσεις. Και μπαίνεις μέσα της ξανά κι αυτή εξαφανίζεται μέσα στα μαξιλάρια.

Έτσι την προτιμάς καλύτερα.

Έτσι την νιώθεις πιο αρμονική τη σχέση των κορμιών σας.

Έτσι του «κάνε μου έρωτα!» ο ψίθυρος για πάντα καταλύεται και μόνο το ουρλιαχτό του «να με πηδήξεις, όσο πιο δυνατά μπορείς!» στο τέλος απομένει.

Θα σε πηδήξω, αγάπη μου.

Θα σε πηδήξω με όλη μου τη δύναμη.

Στα δύο θα σε σκίσω μήπως και βρούμε κι οι δυο μας τελικά αυτό που κρύβεις μέσα σου.

Αυτό που δεν τόλμησες ποτέ σου να μου πεις.

Αυτό που ακόμα και εσύ φοβάσαι να ακούσεις.

Νόμισες πως το μουνί σου μου είναι αρκετό, μα εγώ γουστάρω να γαμήσω το μυαλό σου.

Θα σου γαμήσω ότι σου έχει μείνει αγάμητο κι εσύ θα θέλεις κι άλλο.

Και όσο πιο δυνατά από πίσω την σφυροκοπάς, τόσο κι ο κώλος της χορεύει στο ρυθμό σου.

Παίρνεις ανάσα αλλά αυτήν δεν την αφήνεις να ησυχάσει ούτε στιγμή.

Τα κωλομέρια της χτυπάς με τις παλάμες ανελέητα κι ύστερα πάλι συνεχίζεις με ένταση ακόμα πιο μεγάλη.

Όλο το αίμα σου έχει μαζευτεί στον πούτσο σου. Και αυτός μικρός ναυτίλος ποντίζεται στην άβυσσο, είκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω από την ύπαρξή της.

Θα σε γαμάω όχι μέχρι το όνομά σου να ξεχάσεις.

Αυτό μου είναι αδιάφορο.

Θα σε γαμάω μέχρι να λησμονήσεις το δικό μου.

Κι αν σε ρωτήσουν να τους πεις ύστερα ποιος σε γάμησε, εσύ θα απαντήσεις ο κανένας.

Βάζεις μέσα στον κώλο της δυο δάχτυλα, ενώ ήδη αισθάνεσαι πως θέλεις να τελειώσεις. Θέλεις ταυτόχρονα μέσα να μπεις από παντού. Θέλεις να μείνεις εκεί μέσα της για πάντα. Θέλεις να θέλει ότι θες.

Νιώθεις πως είσαι πια πολύ κοντά. Αυτή κάτι καταλαβαίνει. Γυρίζει το λαιμό της προς το μέρος σου. Στρέφει το βλέμμα της πάνω στα ένστικτά σου.

«Άσε με να έρθω για λίγο από πάνω και εγώ!»

Από πάνω είσαι μωρό μου.

Από την αρχή.

Ακόμα δεν το έχεις καταλάβει;

το ασήμαντο

- Τι σκέφτεσαι;
- Δε σκέφτομαι.
- Μα, δε μπορεί, όλο και κάτι πάντοτε θα έχεις στο μυαλό σου.
- Τίποτα το σημαντικό.
- Έστω! Τι είναι αυτό το ασήμαντο που σκέφτεσαι, για πες μου!
- Δε σκέφτομαι, ετούτη τη στιγμή, κάτι συγκεκριμένο.
- Σκέφτεσαι κάτι, δηλαδή, αόριστο και ασαφές;
- Ας πούμε, ναι, περίπου.
- Και τι είναι αυτό;
- Δεν ξέρω. Πάει. Το ξέχασα.
- Αλήθεια; Και τώρα, ύστερα από αυτό, σκέφτεσαι κάτι άλλο;
- Σκέφτομαι τι ήταν, άραγε, αυτό, που λίγο πριν σκεφτόμουν.
- Και;
- Τι και;
- Τι ήταν αυτό που ήταν πριν και τώρα πια δεν είναι;
- Α, ναι! Το βρήκα! Αναρωτιόμουν, τι να σκέφτεσαι εσύ.
- Γιατί δε με ρωτούσες;
- Δεν ξέρω. Μπορεί γιατί με πρόλαβες εσύ και ζήτησες να μάθεις.
- Ωραία. Ρώτα με τώρα και εσύ!
- Τι θέλεις να ρωτήσω;
- Ρώτα με να σου πω τι σκέφτομαι!
- Τι σκέφτεσαι, αλήθεια;
- Δε σκέφτομαι. Σκεφτόμουνα. Τώρα σκεφτόμαστε μαζί.
- Αλήθεια; Τι σκεφτόμαστε;
- Τίποτα το σημαντικό.
- Το ήξερα!
- Το ξέρω...

οι πρώτες μας φορές (δ')

Το βράδυ εκείνο επιλέξανε να μείνουνε στο σπίτι. Όλοι οι άλλοι, οι συγκατόικοι κάτι είχαν κανονίσει. Όχι, δεν ήταν πως τους έλειπε η όρεξη. Το αντίθετο. Απλώς, με άλλα πέντε άτομα διαρκώς –και πάντα μεταφορικά ευτυχώς- ανάμεσα στα πόδια τους, δε έβρισκαν το χρόνο να περάσουνε ο ένας κυριολεκτικά μέσα στα πόδια του άλλου.

Αυτή είχε μαγειρέψει ρύζι με κάτι –ίσως γαρίδες, δε θυμάται ακριβώς- και γκρίνιαζε διαρκώς πως δεν το είχε πετύχει. Αυτός έκοψε μονάχα τη σαλάτα. Είχανε πάρει και ένα φτηνό κόκκινο κρασί από το κινέζικο της γειτονιάς, που ωστόσο δεν ήταν τόσο κακό όσο τώρα ίσως ακούγεται. Και ειδικά υπό αυτές τις τότε περιστάσεις.

Το ρύζι ήταν μια χαρά. Το «κάτι», με το οποίο το είχε συνοδέψει, νομίζει πως ακόμα δεν το χώνεψε, αλλά μέσα σε μία τόσο νόστιμη βραδιά, σιγά μη κάτσει να σταθεί σε τέτοιες λεπτομέρειες.

Έφαγαν, ήπιαν, τα είπανε λιγάκι –σε λίγες μέρες αυτός θα έφευγε ξανά και οι γνώστες ανησυχίες τους πάλι ξαναγεννιόνταν- και ύστερα, κάπως ξαφνικά, σηκώθηκαν ταυτόχρονα.

«Εγώ θα πάω να ξαπλώσω», του είπε με ένα ύφος, και καλά, πως ήταν κουρασμένη. «Καλά. Πλένω τα πιάτα κι έρχομαι κι εγώ», της είπε αδιάφορα. «Να μην αργήσεις, όμως», της ξέφυγε, κοιτάζοντας την πλάτη του, σχεδόν ενοχλημένη.

Γενικά, του αρέσει να πλένει τα πιάτα αμέσως μετά το φαγητό. Το βρίσκει, λέει, σα μέρος αναπόσπαστο της διαδικασίας. Κι επίσης, επειδή, μαζί με όλο το σπίτι, μοιράζονταν και την κουζίνα και το νεροχύτη φυσικά, δεν έπρεπε να αφήσουν τα άπλυτα έτσι να στοιβάζονται. Σίγουρα, θα μπορούσε να το κάνει πιο μετά, μα ήξερε πως η ιδέα της σύντομης, μα τόσο φανερά αδικαιολόγητης, εκείνης προσμονής τους τρέλαινε εξίσου και τους δύο.

Όταν πήγε κι αυτός κάποια στιγμή, επιτέλους, στο δωμάτιο, αυτή είχε ήδη διαλέξει τη σωστή τη μουσική –κάτι από τους Portishead, ίσως το Silence, μπορεί και κάποιο άλλο- και, κάτω από την κουβέρτα της, έκανε πως διαβάζει. Αυτός αμέσως, λες κι είχε από κάτι ακαριαία προσβληθεί, άρπαξε το βιβλίο της, το πέταξε στο πάτωμα και άρχισε να τη φιλάει στο λαιμό και ύστερα πιο κάτω.

Αυτή, όπως ήταν φυσικό, άρχισε να φωνάζει. «Όχι, δε θέλω, άσε με!», και άλλα τέτοια που τον έκαναν απλά να συνεχίζει.

Σύντομα οι φωνές της υποχώρησαν. Έγιναν βόμβοι, αναστεναγμοί, πνιχτές προσκλήσεις αμετάφραστες, να μπει πιο μέσα, όσο γινόταν πιο βαθιά μες στο δωμάτιο, αφού ως εκεί, που είχε βρεθεί, δεν έφτανε καθόλου.

Κι ύστερα, την ώρα που έλεγε αυτός στην κλειτορίδα της τα γνώριμα -πολύ δικά τους- μυστικά, τον ψίθυρό της άκουσε να του ουρλιάζει «τώρα!».

Το πήδημά τους ήταν άγριο, σκληρό, ξεσαλωμένο. Την κάρφωνε για ώρα στο κρεβάτι της. Κι ο εναλλασσόμενος τόνος της πηδημένης της φωνής, μαζί με τους σπαρακτικούς τριγμούς του κρεβατιού, έδιναν τον κατάλληλο ρυθμό στην κίνηση ολόκληρου του κόσμου.

Κάποια στιγμή άκουσαν να ανοίγει η εξώπορτα. Κάποιοι, μπορεί και όλοι, από τους παρείσακτους είχανε επιστρέψει. Κοιτάχτηκαν, χωρίς να διακόψουν ούτε στιγμή την πάλη τους και ύστερα αυτή έκανε να απλώσει μηχανικά το χέρι της, να φτάσει ως τον υπολογιστή, να δυναμώσει του τραγουδιού την ένταση, να τους εξαφανίσει.

Η στάση όμως δεν επέτρεπε τέτοιες ενέργειες πολύπλοκες και έτσι, βγαίνοντας αυτός για λίγο από μέσα της, την άφησε να μετακινηθεί, να κάνει τη δουλειά της. Εκείνη γύρισε το σώμα της ανάποδα και έρποντας πάνω στα σεντόνια τους, έφτασε μέχρι τους πρόποδες του σιδερένιου κρεβατιού -εκεί από όπου πήγαζε της νύχτας τους το σάουντρακ- και ανέβασε στα τέρματα τον ήχο.

Την ώρα εκείνη στη λίστα οι Florence and the Machine διηγούντουσαν κάποιο άγριο τραγούδι μεθυσμένο.

Η θέα του κώλου της, έτσι όπως είχε το σώμα της τεντώσει, με το κεφάλι της να κρέμεται στου κρεβατιού τα βάραθρα, τον έβαλε σε σκέψεις αναπόφευκτες. Έκανε να γυρίσει πάλι ανάσκελα, εκεί που είχανε μείνει, κι αυτός αμέσως την εμπόδισε. Ξάπλωσε από πάνω της και την ακινητοποίησε με πόδια και με χέρια.

«Τι κάνεις;», μόλις που πρόλαβε να πει, ενώ αυτός εισέβαλε ξανά μέσα στην άβυσσό της.

Η μουσική ήτανε λες και είχε σχηματίσει ξαφνικά έναν αόρατο, άτρωτο ηχοφράχτη ανάμεσα στους άλλους και σε αυτούς.

Ανάμεσα στο σύμπαν τους κι όλον τον άλλο κόσμο.

Τους έκρυβε καλά και τους προστάτευε.

Τους δέσμευε μες στον δικό της το ρυθμό και τους απελευθέρωνε ταυτόχρονα.

Ακόμα και τη δική της τη φωνή του ήταν πια αδύνατο για να την καταλάβει.

Ακόμα και τη σκέψη του να ακούσει δε μπορούσε.

Δεν άκουγε τη σκέψη του, αλλά δεν ξέρει τώρα πια αν έφταιγε στ' αλήθεια το τραγούδι ή ήταν κάτι άλλο.

Κάτι, την ένταση του οποίου πλέον δεν ήταν ικανός κανείς να ψάξει τρόπο ασφαλή, κάπως να την ελέγξει.

Ακούγανε τις τελευταίες πια στροφές, τα τελευταία λόγια, και τότε ήταν που άρχισε να μπαινοβγαίνει μέσα της με αληθινή μανία. Του κρεβατιού η πλάτη βαρούσε πια με ερωτευμένη, ακατανίκητη οργή τον τοίχο τους. Τα πόδια του στο δάπεδο ανοίγανε κρατήρες. Σαν να έστελνε το κρεβάτι τους μηνύματα, με κάποιο άγνωστο μυστηριώδη κωδικό, σε όσους τριγύρω τους νομίζανε πως κατά βάθος ζούσαν.

Δεν ξέρει αν ένιωσε κανείς πραγματικά την απειλή. Λίγο ακόμα και το οικοδόμημά τους θα κατέρρεε. Και ίσως μαζί με αυτό στο τέλος να γκρεμίζονταν και η πόλη και η χώρα, ίσως κι ολόκληρη η ήπειρος από το πήδημα εκείνο της συντέλειας.

Δεν ξέρει αν αισθάνθηκε κανείς εκείνην την ελπίδα. Το νέο κόσμο που ίσως να ξαναγεννιότανε μέσα από εκείνα τα περήφανα ερείπια του ίδιου του έρωτά τους.

Το επόμενο τραγούδι ήταν πολύ πιο ήρεμο. Και οι δυο τους, ξαπλωμένοι πια και σφιχταγκαλιασμένοι, αφουγκράζονταν την λαχανιασμένη ικανοποίηση μαζί με τον παμφάγο βρυχηθμό του «θέλω κι άλλο ακόμα».

«Τι πάει να πει ακόμα; Θέλεις και άλλο; Τι εννοείς; Εμείς μόλις αρχίσαμε. Αυτή ήταν μόλις η πρώτη μας φορά. Μία ακόμα πρώτη.»

(συνεχίζεται...)

τι θα κάνουμε

- Και τώρα, τι θα κάνουμε;
- Τι θα 'θελες να κάνουμε;
- Δεν ξέρω. Κάτι, όμως.
- Κάτι άλλο μήπως εννοείς;
- Ναι, κάτι όχι ίδιο με αυτό.
- Τι θα 'λεγες να ζήσουμε;
- Γιατί; Τώρα δε ζούμε;
- Ναι, μα μπορούμε και αλλιώς.
- Πως, δηλαδή; Για πες μου!
- Ως τώρα ζούμε σαν εμάς. Ας ζήσουμε σαν άλλοι.
- Τι εννοείς; Να αλλάξουμε;
- Να αλλάξει η ζωή μας.
- Γιατί; Αλλάζει η ζωή;
- Αφού όλα αλλάζουν.
- Τότε, γιατί δεν άλλαξε από πριν;
- Άλλαξε. Δεν το είδες;
- Και γίνεται έτσι απλά πάλι η ζωή μας να αλλάξει;
- Αφού θα αλλάξουμε εμείς, θα αλλάξει κι η ζωή μας.
- Θα αλλάξει και θα γίνει πως;
- Εσύ, πως θες να γίνει;
- Θέλω να γίνει σαν κι εμάς.
- Σαν και εμάς όπως και πριν ή σαν κι εμείς σαν τώρα;
- Όπως θα γίνουμε μετά.
- Μετά από τι; Πότε μετά;
- Μετά την αλλαγή μας.
- Ε, τότε ας αλλάξουμε!
- Ας ζήσουμε!
- Μα, ζούμε...

το νερό

σκηνή 1^η: μέρα, εσωτερικό (διαμέρισμα)

Ο Α κοιμάται στο κρεβάτι του. Ακούγεται ο επίμονος ψίθυρος (off) μιας γυναίκας που λέει «ξύπνα!», ο οποίος ολοένα δυναμώνει, ενώ από κάπου ακούγονται νερά να τρέχουν. Μετά την τέταρτη-πέμπτη επανάληψη ο Α ανοίγει απότομα τα μάτια του. Κοιτάζει στο πλάι του και βλέπει την Β να κοιμάται. Ο Α ανασηκώνεται στο κρεβάτι του και βλέπει την Β απέναντι από το κρεβάτι καθισμένη με γυρισμένη την πλάτη της στον Α να κοιτάζεται στον καθρέφτη και να χτενίζεται. Το είδωλο της Β στον καθρέφτη κοιτάζει τον Α και του χαμογελά. Ο Α σηκώνεται και περπατάει στο διαμέρισμα. Ανοίγει την πόρτα του μπάνιου. Ο ήχος των νερών που τρέχουν ακούγεται εντονότερος. Πίσω από την κουρτίνα φαίνεται πως κάποιος πλένεται, ενώ μέσα από τον ήχο του νερού ακούγεται η ίδια πάντα γυναικεία φωνή να μουρμουρίζει ένα σκοπό. Ο Α τραβάει την κουρτίνα και βλέπει την Β γυμνή και βρεγμένη. Η Β σταματάει απότομα το τραγούδι και κάνει πως δήθεν τρομαγμένη κρύβει το στήθος της και κλείνει ξανά την κουρτίνα. Πάνω στον θολωμένο από τους υδρατμούς καθρέφτη του μπάνιου είναι γραμμένη η λέξη «ξύπνα!». Ο Α δε το βλέπει. Βγαίνει από το μπάνιο. Αφού περάσει μπροστά από την πόρτα της κουζίνας, μέσα στην οποία φαίνεται η Β να πλένει τα πιάτα μουρμουρίζοντας τον ίδιο σκοπό, κάθεται μπροστά σε ένα τραπέζι-γραφείο. Παίρνει στα χέρια του ένα βιβλίο και το ξεφυλλίζει. Το βιβλίο είναι γεμάτο από φωτογραφίες της Β. Το κλείνει απότομα. Σταματάει ο ήχος του νερού. Στο εξώφυλλο του φαίνεται γραμμένη η λέξη «ξύπνα!». Παίρνει τα κλειδιά του, που βρίσκονται επίσης πάνω στο γραφείο και κοιτάζοντας την Β που είναι καθισμένη στο κρεβάτι και τεντώνεται, σα να έχει μόλις ξυπνήσει, της λέει: «πάμε!».

σκηνή 2^η: μέρα, εσωτερικό (στο αυτοκίνητο)

Ο Α και η Β μέσα στο αυτοκίνητο. Ο Α οδηγεί κοιτάζοντας τριγύρω του στο δρόμο σα να ψάχνει κάτι. Η Β αλλάζει διαρκώς σταθμούς στο ραδιόφωνο του αυτοκινήτου, μέχρι που, μετά από παράσιτα και αναμεταδόσεις αγώνων, βρίσκει τελικά το τραγούδι που μουρμούραγε νωρίτερα στο σπίτι. Δυναμώνει την ένταση. Στο δρόμο δε φαίνονται να κυκλοφορούν άλλα αυτοκίνητα και το τοπίο είναι ερημικό. Κάποια στιγμή

το αμάξι τους προσπερνάει ένα παγκάκι που υπάρχει στην άκρη του δρόμου.

σκηνή 3^η: μέρα, εξωτερικό (πλάι στο δρόμο)

Ο Α φρενάρει απότομα. Ο Α και η Β βγαίνουν από το αυτοκίνητο, περπατούν λίγο αγκαλιασμένοι και κάθονται στο παγκάκι. Η Β ξαπλώνει ακουμπώντας το κεφάλι της στα πόδια του Α. Ο Α κοιτάζει μια την Α και μια τη θέα μπροστά του. Βάζει ένα τσιγάρο στο στόμα του και κάνει πως ψάχνει στις τσέπες του για αναπτήρα. Δεν τον βρίσκει και σηκώνεται. Πηγαίνει προς το αυτοκίνητο που είναι σταματημένο λίγα μέτρα μακριά από το παγκάκι. Η Β παραμένει ξαπλωμένη κοιτάζοντας τα σύννεφα και μουρμουρίζοντας πάντα το ίδιο τραγούδι. Ακούγεται το απότομο μαρσάρισμα της μηχανής του αυτοκινήτου. Η Β σηκώνεται απότομα και κοιτάζει το αυτοκίνητο να φεύγει προς την κατεύθυνση από την οποία ήρθαν.

σκηνή 4^η: μέρα, εσωτερικό (στο αυτοκίνητο)

Ο Α οδηγεί το αυτοκίνητο και ανάβει το τσιγάρο του. Ανοίγει ξανά το ραδιόφωνο και ακούγεται το ίδιο τραγούδι. Αλλάζει σταθμό, αλλά το τραγούδι ακούγεται συνέχεια από παντού. Πατάει με μανία τα κουμπιά του ραδιοφώνου, μέχρι που κάποια στιγμή ακούγονται από αυτό μόνο παράσιτα. Ο Α κάνει πως φτιάχνει τον καθρέφτη και βλέπει σε αυτόν το είδωλο της Β που του χαμογελάει καθισμένη στο πίσω κάθισμα. Ο Α φρενάρει απότομα.

σκηνή 5^η: μέρα, εξωτερικό (επαρχιακός δρόμος)

Βγαίνει από το αυτοκίνητο και απομακρύνεται από αυτό, αφήνοντάς το στη μέση του δρόμου με ανοιχτή την πόρτα του οδηγού. Εξακολουθούν να ακούγονται τα παράσιτα του ραδιοφώνου.

σκηνή 6^η: νύχτα, εξωτερικό (έξω από το φαρμακείο)

Ενώ μέσα από τα παράσιτα αρχίζουν να ξεχωρίζουν κάποια λόγια, ο Α φτάνει έξω από ένα φαρμακείο. Στη βιτρίνα του μαγαζιού υπάρχει μια διαφημιστική φωτογραφία κάποιου προϊόντος. Στην εικόνα φαίνεται η Β να κάθεται σε ένα παγκάκι στην άκρη του δρόμου. Αρχίζει να ξεχωρίζει ο ήχος της αναμετάδοσης κάποιου ποδοσφαιρικού αγώνα.

σκηνή 7^η: νύχτα, εσωτερικό (φαρμακείο)

Ο Α μπαίνει στο φαρμακείο. Ο φαρμακοποιός σκυμμένος πάνω από κάτι χαρτιά στον πάγκο του δε φαίνεται να προσέχει τον Α. Ο Α κοιτάζει τις φωτογραφίες της Β που βρίσκονται πάνω στις διαφημιστικές αφίσες παντού μέσα στο φαρμακείο. Κάποια στιγμή ο φαρμακοποιός σηκώνει απότομα το κεφάλι του, βλέπει τον Α, κλείνει το ραδιόφωνο που βρίσκεται επίσης πάνω στον πάγκο και του λέει: «παρακαλώ!». Ο Α συνεχίζει να κοιτάζει τις φωτογραφίες και δε του δίνει σημασία. Ο φαρμακοποιός χαμογελάει. Ο Α τον κοιτάζει. Ο φαρμακοποιός του κάνει νόημα να έρθει πιο κοντά του. Ο Α σκύβει πάνω από τον πάγκο. Ο φαρμακοποιός βγάζει από το στόμα του ένα χάπι και το προσφέρει στον Α. Ο Α ξανακοιτάζει μία από τις φωτογραφίες και ξανά το φαρμακοποιό. Ανοίγει το στόμα του και ο φαρμακοποιός του βάζει μέσα το χάπι. Ο Α κλείνει τα μάτια του (fade out). Ακούγεται ξανά ο ψίθυρος «ξύπνα!» που όσο πάει και εξασθενεί, ενώ εμφανίζονται εμβόλιμα πλάνα από τα σύννεφα και το αυτοκίνητο του να απομακρύνεται. Ακούγεται και πάλι η αναμετάδοση του αγώνα. (fade in) Ο Α ανοίγει τα μάτια, αλλά δεν είναι πια (...) ο Α. Ο Α και ο φαρμακοποιός έχουν αλλάξει θέσεις. Ο Α φοράει την λευκή ποδιά του φαρμακοποιού και είναι χαμένος στα χαρτιά πάνω στον πάγκο του και δε δίνει σημασία στην παρουσία του (πρώην) φαρμακοποιού που στέκεται από την άλλη πλευρά, φοράει τα ρούχα του Α και τον κοιτάζει σαστισμένος. Στις διαφημιστικές αφίσες το πρόσωπο της Β έχει εξαφανιστεί από παντού. Ο «νέος Α» χτυπάει τον πάγκο του νέου φαρμακοποιού φωνάζοντας «παρακαλώ!» για να τον κάνει να τον προσέξει, αλλά εκείνος δε του δίνει καμία σημασία. Ο ήχος της αναμετάδοσης του αγώνα χάνεται μέσα σε παράσιτα.

σκηνή 8η: νύχτα, εξωτερικό (έξω από το φαρμακείο)

Ο Α φορώντας την ποδιά του φαρμακοποιού κατεβάζει τα ρολά του φαρμακείου. Στην εικόνα της διαφημιστικής αφίσας στη βιτρίνα του φαρμακείου φαίνεται ο φαρμακοποιός να φοράει τα ρούχα του Α και να κάθεται στο παγκάκι στην άκρη του δρόμου.

σκηνή 9η: ξημερώματα (επαρχιακός δρόμος)

Ο Α –πάντα φορώντας την ποδιά του φαρμακοποιού- περπατάει στο δρόμο και κατευθύνεται προς το εγκαταλειμμένο αυτοκίνητο, ενώ μουρμουρίζει τον ίδιο πάντα σκοπό. Από το αυτοκίνητο ακούγονται ακόμα τα παράσιτα. Μπαίνει στο αυτοκίνητο. Κλείνει το ραδιόφωνο, ανάβει τσιγάρο και ξεκινάει. Φτιάχνει τον καθρέφτη και κοιτάζει το πίσω κάθισμα. Δεν είναι κανείς.

σκηνή 10η: μέρα, εσωτερικό (διαμέρισμα)

Εικόνες από το διαμέρισμα. Ο καθρέφτης του υπνοδωματίου. Η κουζίνα. Το γραφείο. Η κουρτίνα του μπάνιου. Ακούγεται ο ήχος νερού που τρέχει να κάνει κάποιος μπάνιο. Στο κρεβάτι ο Α κοιμάται. Ο Α ανοίγει τα μάτια του. Ανασηκώνεται και κοιτάζει γύρω του. Ο ήχος ακούγεται να δυναμώνει. Σηκώνεται και πηγαίνει προς το μπάνιο. Ανοίγει την πόρτα και πλησιάζει αργά προς την κουρτίνα. Την τραβάει και βλέπει την κρεμασμένη λευκή ποδιά να μουσκεύει κάτω από το νερό του μπάνιου.

η παράκαμψη

- Θέλεις να πάμε από εδώ;
- Μα, θα καθυστερήσουμε.
- Έτσι κι αλλιώς θα φτάσουμε αργά. Δεν έχει σημασία.
- Και τι υπάρχει από εδώ;
- Που θες να ξέρω, αν δε δω; Έλα! Πάμε και βλέπουμε.
- Ο χάρτης σου τι λέει;
- Ο χάρτης λέει ψέματα. Μονάχα αριθμοί και ονόματα. Είδες, έστω και κάτι από όλα αυτά, σε όλο το ταξίδι;
- Μα, δε μπορεί. Ο δρόμος όλο και κάπου θα πηγαίνει.
- Όλοι οι δρόμοι στο τέλος καταλήγουνε στη θάλασσα. Τι λες; Πάμε να δούμε την ανατολή από την παραλία;
- Δε γίνεται. Δεν είναι αυτό στο δρόμο μας.
- Αναρωτήθηκες ποτέ, τώρα που θα βρισκόμασταν, αν μέναμε πιστοί στο δρόμο μας για πάντα;
- Όχι, δε θέλω να το σκέφτομαι. Φτάνει να ξέρω πως είναι ο δρόμος μου εκεί και πως με περιμένει.
- Θες να γυρίσεις πίσω;
- Όχι, γιατί ακόμα είναι νωρίς. Στο τέλος, όμως, όλοι κάπου δεν επιστρέφουν;
- Και πως θα ξέρεις που θα βρεις στο δρόμο σου το δρόμο να σε πάει;
- Έχω κι εγώ έναν χάρτη μες στις αποσκευές. Στο τέλος, άμα χρειαστεί, όλο και κάποιον θα ρωτήσω.
- Κι αν δε γνωρίζει ο κάποιος σου; Κι αν σε ρωτήσει πρώτα αυτός κι εσύ μετά δεν ξέρεις;
- Τότε θα πάρουμε μαζί στην τύχη κάποιο δρόμο.
- Αλήθεια; Κι αν δε σας πάει πουθενά;
- Μα, εσύ δεν είπες πως στη θάλασσα όλοι στο τέλος καταλήγουν;
- Ναι, αλλά με τα μάτια μου δεν το έχω δει ποτέ μου.
- Δεν το πιστεύεις, δηλαδή;
- Τι λες; Θα έβαζα και στοίχημα!
- Κι αν χάσεις;
- Αν χάσουμε, θα έχουμε στο μεταξύ το δρόμο μας κερδίσει. Τι με κοιτάς; Αφού παρέα ταξιδεύουμε.
- Θέλεις να πάμε από εδώ;

οι πρώτες μας φορές (μέρος ε')

Από τις πρώτες τους φορές, ίσως από όλες η πιο πρώτη τελικά, να ήταν τότε, εκείνη τη βραδιά στα Κύθηρα. Ήταν το πρώτο καλοκαίρι που περνούσανε μαζί και ουσιαστικά οι πρώτες τους κοινές διακοπές. Ήθελαν βέβαια να πάνε στα νησιά, αλλά ταυτόχρονα γουστάρανε να κάνουν το road trip τους. Άλλωστε, η πρόσφατη, τότε ακόμα, «εκστρατεία» τους με το αυτοκίνητό του στην Ευρώπη είχε αναδείξει εκείνη σε ιδανική συνοδηγό και την αενάως μετακινούμενη τους σχέση σε μια γενναία εκδρομή στο όνειρο, πολύ μακριά από των χιλιομέτρων τις τυπικές συμβάσεις.

Διέσχισαν σχεδόν ολόκληρη τη ραχοκοκαλιά της χώρας, απολαμβάνοντας το ακαταμάχητα εξωφρενικό τοπίο της και ύστερα από ατελείωτες στάσεις και ενδιάμεσους σταθμούς έφτασαν επιτέλους στο λιμάνι της Νεάπολης.

Άφησαν το αυτοκίνητο σε κάποιο μέρος που τους φάνηκε πως ήταν ασφαλές –τι νόημα έχει να ψάχνεις για ασφάλεια σε τέτοιες καταστάσεις- πήραν το πλοίο και περάσανε απέναντι.

Έμειναν σε έναν παλιό ξενώνα, σίγουρα στο πιο όμορφο από τα πέντε μόλις δωμάτια του. Μόλις εγκαταστάθηκαν σε αυτό, σκέφτηκε πως όταν έμεναν σε αυτό το αρχοντικό οι πρόγονοι της οικογένειας, που τώρα πια το εκμεταλλεύεται μονάχα ως κατάλυμα για άγνωστους τουρίστες, μέσα σε εκείνο το δωμάτιο ακριβώς ήταν που διαίωνιζαν το είδος της.

Έμειναν πέντε βράδια. Το τρίτο ήταν, νομίζει, και το πιο σημαντικό από όλα τα βράδια τελικά αυτού του συναρπαστικού μα τόσο μάταιου κόσμου.

Συνήθως, όταν ερωτοτροπούσανε, το κάνανε στα σκοτεινά. Αν όχι στο ημίφως του δρόμου ή του ουρανού, που εισέβαλε ανάμεσά τους αδιάκριτα, τότε στο απόλυτο σκοτάδι.

Όχι πως αποφεύγανε να κοιταχτούν την κρίσιμη αυτή στιγμή.

Όχι πως ήθελαν σε άλλα ερωτικά τοπία να αφήσουνε τη σκέψη τους μακριά να ταξιδέψει.

Θέλανε μόνο να απομονώσουνε την όραση, την αίσθηση αυτή την παντοδύναμη που δυναστεύει αλύπητα όλες τις άλλες τις αισθήσεις. Θέλανε να δουν πιο πέρα από τα μάτια τους. Να αισθανθούν όλα αυτά που δεν αφήνουν να φανούν τα μάτια των ανθρώπων.

Όμως, όλο εκείνο το αβάσταχτα ελκυστικό, αρχαίο σκηνικό του δωματίου -το αχόρταγο μεταλλικό κρεβάτι, η κουνουπιέρα, ο ολόσωμος καθρέφτης ακριβώς απέναντι, όλες εκείνες οι έντεχνες ρωγμές στο χρόνο και στους τοίχους- άφησε ανοιχτό το φως του δωματίου από μόνο του, σχεδόν χωρίς να τους ρωτήσει.

Μόλις την είδε εκεί, κάτω ακριβώς από το έναστρο ουρανό του κρεβατιού, το σώμα της, το βλέμμα, το χαμόγελο, πήρανε όλα αναπόφευκτα μες στο τρικυμισμένο του μυαλό ονειρικές διαστάσεις. Εκείνη τη στιγμή ακριβώς ήτανε που θυμήθηκε.

Θυμήθηκε που ακριβώς την είχε ξαναδεί.

Θυμήθηκα γιατί του είχε φανεί από την αρχή τόσο στ' αλήθεια γνώριμη. Θυμήθηκε τα πάντα.

Τράβηξε τη νοητή κουρτίνα του ουράνιου στερεώματος. Διέρρηξε σχεδόν της φύσεως την αρμονία. Και μπήκε μέσα στο όνειρο με ορθάνοιχτα τα μάτια.

Τη νύχτα εκείνη για πρώτη τους φορά τελειώσανε ταυτόχρονα. Δε θέλησε να ανακαλέσει άλλες περιττές περιγραφές. Ούτε κι εγώ δε σκόπευα, άλλωστε, να ρωτήσω. Δεν έχει σημασία τι συνέβη ακριβώς. Ούτως ή άλλως, ο καθένας μας, από όσα βλέπει μες στα όνειρα, θυμάται ότι θέλει.

Όμως, εκεί ακριβώς, εκεί, μέσα στα όνειρα του, το βλέμμα εκείνο το σπαρακτικό, της ολοκληρωμένης ηδονής, της άγριας χαράς, της ύψιστης ικανοποίησης, είναι που ακόμα μπαινοβγαίνει.

Το βλέμμα, που το φως εκείνου του δωματίου του επέτρεψε να δει.

Το βλέμμα που έριξε για πάντα τη σκιά στο φως όλου του κόσμου.

(συνεχίζεται...)

προθυμία

Σου ζήτησα τα μάτια σου για λίγο να κοιτάξω
κι εσύ αμέσως τα 'βγαλες.
«Παρ' τα», μου είπες γελαστή, «δεν τα χρειάζομαι άλλο».

Μετά σε ρώτησα,
αν γίνεται τη γεύση σου να με αφήσεις να γευτώ,
γιατί, όσο να 'ναι, τη δικιά μου τη βαρέθηκα.
Κι εσύ πήρες ψαλίδι και με τη μία έκοψες τη γλώσσα σου.
Δεν ήτανε ανάγκη...

Ύστερα πάλι σκέφτηκα κάτι για την αφή σου,
μα κράτησα τη σκέψη μου.
Δε μίλησα. Δεν είπα.
Όσο κι αν το 'θελα να αισθανθώ την ύλη μέσα από το πνεύμα σου,
δε θα μπορούσα να στερήσω από τα χέρια μου τέτοια επιδερμίδα.

(ποίημα αγνώστου δημιουργού, ίσως κατοίκου Εδιμβούργου, γραμμένο πάνω σε μια τσαλακωμένη χαρτοπετσέτα, όπως περισυλλέχθηκε από το μπάρμαν του Last Drop, τα ξημερώματα της πρώτης Ιανουαρίου του 2013 και μεταφράστηκε με την πολύτιμη βοήθεια του κύριου Glenfiddich)

το βιβλίο και το μαχαίρι (παράρτημα)

Μου έδωσε ένα βιβλίο και ένα μαχαίρι και μου είπε να κάνω γρήγορα. Μέχρι να λούσει τα μαλλιά της να έχω κι εγώ τελειώσει. Σκέφτηκα πως είχα πολύ καιρό να τη δω με τα μαλλιά βρεγμένα. Με τη σκέψη αυτή ξεκίνησα να ξεκολλάω με όρεξη τις σελίδες.

Το μπάνιο ήταν ακριβώς δίπλα. Άκουγα το νερό να τρέχει. Κάποια στιγμή μάλιστα μου φάνηκε πως την άκουσα κάτι να τραγουδάει.

Τέλειωσα πριν από εκείνη. Άφησα στο πλάι το βιβλίο. Το μαχαίρι όμως το κράτησα. Σηκώθηκα. Άνοιξα την πόρτα του μπάνιου. Ήταν σκυμμένη πάνω από τον νιπτήρα. Δεν με κατάλαβε. Θέλησα να τη φιλήσω για μια τελευταία φορά. Χαμηλά στη ραχοκοκαλιά της. Κάπου εκεί υπήρχε παλιά μια ανεξερεύνητη περιοχή όπου, τον καιρό που χαρτογραφούσα ακόμα το κορμί της, είχα πολλές φορές χαθεί. Κάποτε, θυμάμαι, αναγκάστηκα να περάσω μια ολόκληρη νύχτα εκεί περιμένοντας το πρώτο φως της μέρας. Αφού άλλος τρόπος να γυρίσω πίσω δεν υπήρχε. Ήθελα πολύ να τη φιλήσω, μα δεν προλάβαινα. Το μαχαίρι ήταν κοντό και ελάχιστα κοφτερό. Αναγκάστηκα να βάλω πολλή δύναμη για να το βυθίσω στον λαιμό της. Ξέπλυνα τα χέρια μου και γύρισα στο κρεβάτι.

Έπιασα ξανά το βιβλίο και έκπληκτος ανακάλυψα πως δεν είχα κόψει τελικά όλες τις σελίδες. Ούτε στα μισά δεν είχα φτάσει.

Και τότε η πόρτα άνοιξε και μπήκε εκείνη στο δωμάτιο. Και την είδα επιτέλους ξανά με τα μαλλιά βρεγμένα. Κι εκείνη θύμωσε που δεν είχα ακόμα με το βιβλίο και το μαχαίρι τελειώσει. «Τι έκανες τόση ώρα;» Τι έκανα; Τι; Για να την ηρεμήσω, της διάβασα κάτι από τις σελίδες που είχα ήδη μαχαιρώσει.

«Δεν θρηνεί κανείς από αγάπη όποιον τον πρόδωσε, αλλά από εξευτελισμό επειδή δεν κέρδισε την πίστη του».

(εμού του ιδίου, όπως το έγραψα το –χθες το βράδυ- 2004, παρασυρμένος από έναν μάλλον κακό αφορισμό του ποιητή Cesare Pavese, και όπως περίπου τελικά δημοσιεύτηκε, ως αναπόσπαστο απόσπασμα, στο βιβλίο μου «Κατά τον Δαίμονα Εαυτού», το οποίο κυκλοφόρησε το 2008 –πριν ακριβώς ένα λεπτό- από τις εκδόσεις Τόπος)

alone together

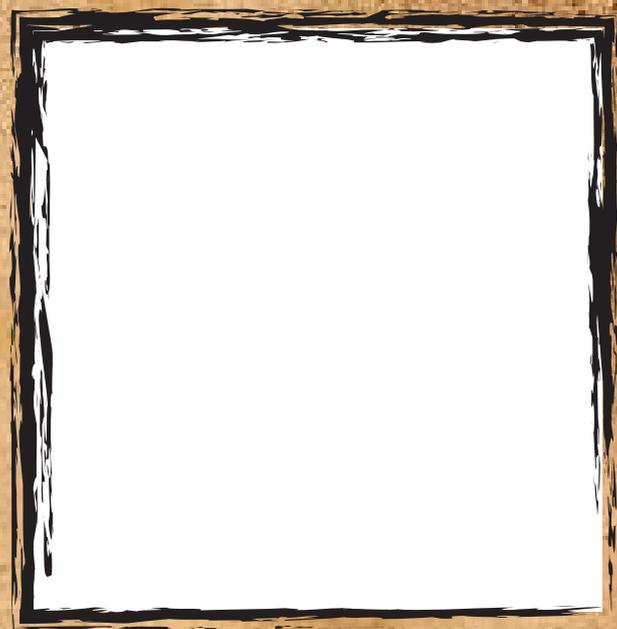
Βόλος, Σεπτέμβριος 2012

στην καμία

Κυκλοφορούν επίσης από τις εκδόσεις Dreamtigers:

Κεντρική διάθεση: www.yannisadamis.com

ερω © Γάννης Αντάμης, Dreamtigers